

TIJDGEESTEN OVER DE TIJDLIJN

Adrie Krijgsman

Tijdgeesten over de tijdlijn
een relaas

© 2019 Adrie Krijgsman

Tijdgeesten over de tijdlijn is een uitgebreide en volledig herziene versie van de in 2017 verschenen bundel *Ingedikte Revisies*, die in een oplage van 50 exemplaren in eigen beheer werd uitgegeven.

Omslag Adrie Krijgsman, Duimen draaien (detail), 2018

Uitgegeven bij Brave New Books

ISBN: 9789402189186

NUR 302

www.adriekrijgsman.nl

“Een afzonderlijke manier van aanduiden mag dan onbelangrijk zijn, maar belangrijk is het altijd, dat deze een mogelijke manier van aanduiden is. En zo zit het in de filosofie altijd: Het individuele geval blijkt altijd onbelangrijk, maar de mogelijkheid van elk individueel geval geeft ons opheldering over het wezen der wereld.”

(Wittgenstein, Tractatus 3.3421, vertaling Victor Gijssbers)

“ ... we need a paradoxical way of thinking; since the world drifts into delirium, we must adopt a delirious point of view. We must no longer assume any principle of truth, of causality, or any discursive norm. Instead, we must grant both the poetic singularity of events and the radical uncertainty of events.”

(Baudrillard, The Vital Illusion, 2000, The Murder of the Real)

I

Vierkante tegels

Niet te begrijpen, begrijp ik, de rustige mens die geen wantrouwen koestert tegen een ambtshalve neergezet procrustesbed, die geen wantrouwen koestert jegens de uitgeleefde martelsponde waarin onverhoeds het verloop van mijn gedroomde wandeling van richting verandert en doorverteld wordt met enkel de zesentwintig letters van het alfabet.

Mijn eigen biotoop lijkt soms een vorm van taalpathologie, een babilonische spraakverwarring vol bla-bla-bla-blokkades, kullige zakjes en diep verdriet bij de jaarlijkse darrenslacht onder de bijen.

Nee, een tolk helpt ook niet.

Ken bovendien nie lije. Toch?

Toch opgewekt langs roodwitte pylonnen nog. Door, op opgebroken weg. Tot bord, met: doorgaand rijverkeer gestremd. Tja, en dan ...? Dan twijfel. Over het stremsel in het afgeremde loopverkeer. Neerwaarts. Intuïtie en hoop liggen erg voor de hand, maar zijn nogal klunzig. Intuïtie was voor vrouwen. Ooit. En op hoop kon je niet bouwen. Nooit. Laat staan een loopje lopen. Afgedropen dan.

Derwaarts, de lente.

In feite komt elke weg, richting of trajectvariatie, in welke vorm dan ook, steeds op hetzelfde neer. Op minder dan die zesentwintig letters. Op minder ook dan die oude, krekke kwek Houellebecq in zijn *Elementaire deeltjesgekke gedachten* spreidde. Alles is met slechts een paar partikeltjes opgebouwd, met fermionen, bosonen. En zo. Daarvan is de quark literair het meest interessant vanwege de *'Three quarks for Muster Mark!'* uit Finnegans Wake van James Joyce.

Onder geen beding wil ik de toch al half doorslapen dag nog verder verpitten. Liggend noch zittend. Hup! Ben al te laat.

Eerst maar eens koffie. Dan bij een snelle boterham met idemdito gebaartjes naar de nieuwe overbuurvrouw zwaaien, die lachend met een stoot van een vriendin *the window of my eyes* passeert. Delen. Openbaar. Om na een snelle blik op het nepnieuws en een paar succesverhalen van digitale vrienden en vriendinnen, toch zelf maar eens

op weg te gaan. Zoals ik elke ochtend geestdriftig op weg ga. Met mijn schoenen ongebruikt onder de staande kapstok in het halletje, waaraan ook mijn jas nog onaangeroerd hangt, evenals mijn wollen wanten. Latente souvenirs uit een vrij recent verleden, waarin de wereld nog niet door een koerier aan huis werd bezorgd.

Hup vent! Weg. In evenwijdig echie nu langs oeroude gevaren die onlangs Nedersaksisch werden aangezet. Om later over een verre horizon Cerberus onder ogen te komen, de mythologische hellehond. En dit keer niet in 't echie, zal ik maar zeggie, maar vooralsnog als de mentale replica in taal en pittoreskische verbeelding.

Allemaal nepnieuws, want in werkelijkheid loop ik over een kort geleden ontdekte pelgrimsweg door een verlaten leeszaal in een onbekende openbare bieb, als verdwaasd personage uit een film van Tarkovsky, zwerfend door een wereld die gehaat en bemind wordt.

Een honingbij ligt na een harde botsing met het glas versuft in het stof op de vensterbank. Indachtig de eigen dagstart bemerk ik wel herkenning. Een dar? Na darrenslacht?

Mijn vinger klokt wijstijd, analoog nog.

Geen tijd die telkens verspringt,

maar eentje die met meestromend kroos langs lisdodden en water-
lelies langzaam in stilte voorbij vliet.

Herinnerde aalgladde paaitijd,

een spekgladde spil waar het leven om draait
in verlaten gebied.

Als altijd zit ik weer vol dissonanten, vol beste fonemens, maar ook met bilabiaal uitgestoten ex te plosieven, accuraat geregistreerd door Handhaving en Toezicht, met op de brede Drentse meekijkschouder een pas geïnstalleerde bodycam. Ja, de dienst H & T toont met de meest recente toeristische leus het geval: stoer en oer is!

Wat zijn we aan het doen, mijnheer?

Doen ja! Doenja, doenja, doenja. Een binnensmondse sneer, met krijg het heen en weer!

Behoorlijk druk in de asbak. Ik zoek een vrije plek en peuter een zoveelste peuk uit, ontluisterend haast. Elke waarschuwing van gezondheidsautoriteiten ten spijt. Stoppen?

Afsluiten dan,
even weg van het beeldscherm,
even die eeuwige beeldtaal uit,
weg van het meningen spuiend gepeupel,
de asbak en de blauwe bureaustoel.

Ik strek mijn slapend vouwbeen. Au!

Te lang op onbewogen knieën aan teksten gewerkt. Te lang op tientallen websites naar maatschappelijk correcte varianten in zijns-constructies zitten turen. Naar ander spul dat kennis verwekt. En gelijktijdig mijn actualiteitenverslaving bevredigd. Dat. Dat vooral!

Een irritant getintel in tijdelijk fantoombeen rukt naar verwachting op. Spijtig. Doet pijn. Cookie d'r op?

Duffe kop vooralsnog, daarbinnen wat beducht voor obstructie in de bloedstroom en bij kwaadwilligheid in het herstellende lichaam een algehele stagnatie van het zoetrode bloedbestel.

Wie zit er dan ook zo stompzinnig op zijn knieën?

Ik. Zit best lekker, behalve bij 't opstaan.

Doe normaal, gast!

Goeie tip. Doch doe!

Ondanks de plettende druk van mijn virtuele netwerk om als bejaarde nu eens normaal te gaan doen weiger ik vooreerst mij aan die druk te conformeren. Om geen tijd te verprutsen met ergonomisch verantwoord gedrag. Zolang mentaal de boel maar vloeit! Constant met ... bloed, beelden, alles: is wat het geval: is! Nu is dat regen.

Regen?

Adrie, het regent vanavond in Assen. Vergeet je paraplu niet als je naar buiten gaat.

Fuck you, Facebook.

Ondanks deze sommatie straks toch maar zonder parapluïde naar buiten, denk ik. Schoppen tegen afwezige meute die nooit genegen is

om te ontwaken uit de eeuwige sluimerslaap achter de dorre gerania.

Mijn dubbelloops oog is ballistisch geschoold
en van huis uit naar buiten gericht,
waar wichelwikkend mijn waarde met hand op de zuinige knip
wordt bepaald,
waar alles langs de digitaal geduide leylijnen draait
om een permanente, gelijke belichting,
waar ik door WiFi belaagd en bestraald wordt,
voortdurend in beeld zijn een must is.

Want ongezien zijn we niets, ben ik algoritmisch niets. Niet lelijk,
niet mooi. Niet interessant voor adverteerders. Niet links, niet rechts.
Zelfs geen midden. Het simpele feit is het bestaan van standen van
zaken. En daarvoor is vereist dat we bestaan.

Is er ook iemand met mijn stand begaan?

Ik klooi nog wat aan met mijn been. Shake baby, shake! en doe
een paar stappen, klunzig als een kalfskop tussen hoogbegaafden. Ik
lekker in de keuken snel een sapje weg, een zelfgemaakt smoetje als
volle aflat voor begane zonden tegen onschuldige ingewanden. Poets
daarna mijn tanden fris en kalefater mijn steeds meer bejaardend
profiel op met zo'n gratis bewerkingsprogramma.

Ouwe lul!

En nu glad als een jakker.

Jager of prooi, in koele verlooptijd verwisseld.

Fictief al vrijwel klaar om in de stad van Lodewijk Napoleon de
Pieterpadse koningskonijnen terug naar zonnebloems Frankrijk te
gaan jagen doe ik staande, gebukt mijn oerstoere bergschoenen aan,
verzamel in schoudertas twee mandarijntjes, één pakje shag en een
sjaal. Nietzsches Voorbij goed en kwaad gaat eruit.

Dan snel nog even urinere as te klere.

Pleister tenslotte gedecideerd een wasjas aan, doe het tuimelraam
boven de keukendeur dicht, licht uit en ga fluitend naar buiten.

Kon minder.

De duisternis in.

Where she is!

Pas gemaaid grasveld geurt mal au coeur en speelt met 's levens klamme vluchtigheid in sluiers koele damp. Dat laatste gejat van het netwerk. Heimelijk ontfutseld aan de kleverige draden van Arachne, die reiken tot in elke uithoek van de afbraakbuurt. Tot bij de verste burens. Tot bij verdachte burens met joekels van afgetraind vlees aan een lijntje, als legitieme variaties op Asian Street Meat.

Honden. Barbarische Hunde.

Sie sind.

Denk, o mijn god, wat een misselijk makende lucht. Een uur in wind ruik je van zo'n ontuchthond de hondenstrontlucht. De warme Nevelen van Assen, met onsmakelijke, dunne drekverhalen over de reumatische Roi de Hollande, nu vanuit vrijzinnig damesperspectief bezien. Met vluchtige nevelrestanten in het omringende landschap gekneveld. En in de verte nog verwant aan Tír na nÓg. Ochtend. Met op verborgen eiland de eeuwige jeugd. En alom een oeroud heidens accent, verscholen onder een hoofs vernisje van gecultiveerd instinct. En beslist geen Dis hier, eerder een Disje, this is. Denk ik. Bits, in onrijpe tijd voor wilde Bau en grove omgevingsvergrijpen. Gropius, zojuist nog thuis aanwezig, loopt nu te straatslijpen.

Nadat de hoosbui afgedropen is huilt het voorzomerse geboomte uit in het lagere openbaar groen. Voornamelijk gras. Verzopen stedelijk gras met links en rechts de erfenis van Jan Pietersz. Coen als oeroude Vergessenheit snel achter het grijzig vensterglas gedropt.

Oostinjevaarders van toen, die in gestaalde vorm vol nieuwe troepenmacht naar Holland zijn gekomen. De zachte vracht van zeelui zwalkend en kotsend ontvangen. Met welkom behangen. Daarna eerst karig laten kamperen en mettertijd diasporisch over de nieuwere wijken verspreidt. Langs aan medespeelwensen aangepast grasveld.

Een spoedcursus hutspot, koffie met melk,

maandag is wasdag

en op het graf zien wij een aronskelk.

Gewend aan het bevel

volgt elk van u dit met ontzag.

En voor de duidelijkheid:

geen onkruid, geen mos,
geen bloempjen dat de groene zomen kust,
geen vlijtig bijtjen dat in 't veld al brommend honig zoekt.

Verblijde scheidenheid volledig opgeofferd aan de Tudoriaanse gazonneritis, zoals het behoort, in lokaalvariant verworpen tot een blonde bevaalgroene dochter, die onder een stiekeme knielange rok demografisch vergrijst en natgeeft in erfgeheugen zoekt naar een nieuwere, versere sensus communis, gevat in haar slijmerig binnenste buitenverblijf.

De mens die bij bezwaren tegen gras de grijze tegels ...
Nee, als ik dan toch het frisgroene gras benoem,
dan prefereer ik boven grijs de sarongmeisjes
weggezoend uit de nalatenschap
van rood-wit-blauw-trouwe Coen!

De oeridentiteit bij botte onderwerping door Carolus Magnus rond achthonderd al gekraakt, ge vulgariseerd,

geknakt bij de bonen van Bartje,
gebroken in het teergevoelig weefsel bij dementenflat nu,
dat biologisch kaalgeslagen is en zonder enig mededogen omge-
snikt is in een kleinere vijver, met staal, beton en steen.

Oer nu, met overal vlijmscherpe randjes.

Identiteit van beweende bomen verdwenen.

Waar zijn de eenden?

Hoewel ik het fijne ervan door de snelle vooruitgang al jaren in versteende lethargie verdwenen weet, zoek ik tegen beter weten in toch naar het altijd zedig weggestopte clitoristopje van de onlangs gedemonteerde fontein. Geen letterfontein, geen spetter die wezenlijk was, of zelfs maar gemist wordt, maar toch een icoon.

Langs de laaggeletterde straat staan in des meien schijn opzichtig een rijtje online webveilingauto's te pronken.

Hier nog wel bewoning, waar ginds al gedwongen euthanasie op naoorlogse babyboomwijken toegepast wordt; gentrificatie als een

borderline persoonlijkheidsstoornis die meestentijds alleen corporatiewoningen treft. On short notice weggekeeft. Nergens meer welkom roest er Unter der Laterne nog een oude fiets, geketend en krom.

Zwart snijdt een remspoor het wegdek. Ik gis naar wat er gebeurd is. Vind in de leegte alleen maar de trieste verhalen van toen, die steeds wenn sich die späten Nebel dreh'n in vrolijk Dizzyland nog om een doorstart van Thin Lizzy vragen. De heterogene whiskeystand van zaken in the jar steekt in de Nevelingen-nevel van wal, wekt in een niet-Germaanse (wal) notendop een ampel spectrum hersengolven op tot abso-fucking-lutely brainwave bij eeuwig onbeteugelde jeugd.

Toch wil het met verjeugdiging niet erg vloten en loopt de wensdenkzooi dramatisch vast in een teveel aan weet-ik-veel-synapsen, in potten ongezonde oxidanten of anderszins medisch-biologische gevolgen waar ik gewoonlijk meestal dieptreurig of anti van word.

Op termijn vast een vrolijke gast weer. Maar nu!

Geen loods die mij in nevelnacht langs bloedlinke zandbanken leidt, geen Twain als loods op mijn Mississippi.

Beetje sippi door trial and error.

Duwen, trekken, doorgaan, net zolang tot in de dikke mist het fnuikende bedoeninkje weer dobert, opnieuw op een ondieptegolf-topje kapseist en keer op keer gedompeld wordt in een sfeer van ramspoed en verderf. Dom bijgeloof. Verlopend. Terloops.

De wereld wil breedband. Chaotische wil.

Zag je wel lopen hoor, maar je zag mij niet.

Nee! Buiten de welbekende box. Haha. En herkende je niet door de botox.

Ach lief, wat nu? Een traan met een tuit?

Doe niet zo cynisch, dude.

Dude? Het eigen ik als korzelige brombeer spiegelt zich narcistisch in donkere ruit nu, duf als een luizige dakduif.

Nog steeds.

Cryptogrammatisch het krachteloos ogend postuur, door jeugdige vuur op rijpere leeftijd echt wel met huiddiepe lijnen tot een krimpge-

biedje vertekend, het libido om aandacht smekend. De afbraak knaagt. Helaas. Wat al oudbakken is ververst zich niet, ondanks het lah-die-lah, lah-la, lhag, lhag, lhag.

Lach. Kleeft krachtig vast aan conventies,
met een teveel aan vergeefs.

Verder geen mens, in hoe vèr ook de verte.

Niemand die zich nog spontaan in de tanige duisternis waagt.

Iedereen jaagt

schimmig achter een spinragtig weefsel van inbetween gordijnen
zelf aangewakkerde waanbeelden na,

vastgekleefd aan flinterdunne flatscreens
in kamers vol weerlicht.

Klagend,

hijgend reikend naar een vette snack, kreunend bij elke blauwe
ontlading en simpel genietend van de fijne, kadastraal bemeten staal-
tjes vrije-markt-geluk doorspekt met kekke reclames. In een paar
syllaben te vatten: snaai vet, graai zoet.

Dan samen op de bank en met bolle toet op de foto. Als niet met de
glanzend houten stationshond, dan wel met cavia of kat.

Druk op verzenden. Verzond
en?

Ach wat.

Hoe laat ikzelf in jachtige tijd mijn afbeelding achter? Later nog
historisch te traceren in recyclebaar profiel? Als mister moeilijk? Man
van woorden? Half seniel?

Voer dan het wachtwoord in en druk op verzenden.

Afgevoerd als drabbig sediment dat snel door smurriebed-
ding stroomt, door scherpe meanders naar zeevol vergetel. Algorit-
misch gefilterd. Afgeroomd om oligarchen te behagen.

Netelig, om daarin mee te gaan. Want *een wys man moet verçiert
wezen met eenen geeft die van alles weet, en buigzaam is, wien niets
vreemd nog nieuw voor komt, en die zig zelve aan zekere dingen zoo
niet verbind, dat hy tot alle andere onnut zoude wezen.*

Die tarding digitaal jezelf te worden tot wie je werkelijk bent, sportief over horden gesprongen, geslachtelijk goed bedeed, je eigen zelf verdrongen tot wiens gewenste beeld geen medemens zichzelf ooit nog verveeld. Of gewoon een aardige vent met wel wat pretenties en in potentie nog ergens de mogelijkheid van structuur.

Want veel structuur is links hobbyistisch te gronde gegaan met het verlies van foute tradities en oude, onhoudbare dogma's.

Grootgriezelijk wel-wie-wat-waar word ik suffend over de gulle straat bij eigen voetafdruk in lubricante zuigmond van vloeibare tijdgeest getrokken?

Sodeflikker hé. Da's lang geleden. De tijdgeest? Echt?

Ja, de tijdgeest!

Goh, wat een leuke fotooo!

Net binnen.

Deel.

Meegedreven naar ... Wohin dan?

Ojee, Piggelmee aan zoute zee heeft te vaak naar die Manschaft gekeken, ist verdeutscht.

Geestig, Zeitgeistig.

Ach lieve tijd! Eenen geest? Echt niet!

Zegt meer dan slechts de desperate uiting van uitvlucht in de vrijmoedig vliegende dromen over jou. Zwevend op Icarus' wings, met utopistische blik over Assen. Tot stort. Tot voor kort

de wolkenrijders, tot zon op de vleugels ...

tot kort geleden de bzzondere drones begonnen te zoemen en vliegen ecologisch onverantwoord werd.

Dan heb je geluk dat ik hier woon.

Jij zegt het.

Tot op het tandvlees toe gelopen, gereisd, verbijsterd en voldaan. Van een voetreis naar Rome tot Cheops. Een stenenrijke landweg langs in Minas naar de oorlog van het einde van de wereld, tot voor kort nog te benoemen in belezen brein. En universalo > lokalo.

O ja, de geboeide beloften lonken nog. De oppermachtige meiden in sappige alpenweiden, in de chaotisch ontworpen metropolen, in mediterrane vakantieneukdorpen, tropische gehuchten en veel, heel veel unheimische leegte, waarin men tot voldoening zelfs geen wand voor een schrijfteken meer vindt, of vond. Nergens een writing on the wall. En toch ...

Alleen de brokkelig uitgefreesde naam in deze grijze dondersteen herinnert ons bij aanhoudend geweest aan juist hetgeen zich hier op welbepaalde wijze bloeddorstig in de liefde tot elkaar verhiel. Monumentaal. Waar altijd heden en verleden zich mengen
in het hier en nu
en het genotsmoment noodzakelijk, gepinpoint centraal staat.

Een koolwitje fladdert als eerste teken van lente door de winterkilte, die nog overal aanwezig is. Was. Verzachter ligt associatief voor de hand. Een lauwwarm vooruitzicht. De handwas. Met een optische sopverschuiving van schuimend kaatslicht boven een opborrelende boosaardige witte-wieven-mist. Maar o. *'t Vriendlijk lachje van uw oog trekt den nevel ras omhoog: En de drift, hoe hoog gestemd, wordt straks in uw' arm getemd.*

Dat zullen we zien. Eerst de was ... wel bij de les blijven.

Dat is het nou juist. Ga eens een keer weg van de geijkte les, weg van de eigen culturele vooroordelen en breng een langdurig bezoek aan exotische landen. Want reizen is fataal voor menig vooroordeel, bekrompenheid en onverdraagzaamheid. Althans volgens de onovertroffen Mark Twain.

Weg van de eigen cultuur als couveuse.

Krab onbeschaamd aan je kruis.

Of werp onbeducht een eerste steen

en wees een cynicus in het gemeen.

Dus alles moet maar kunnen?

Ja, eigenlijk geen enkele beperking, omdat alles leerzaam is. En daarom kan het letterlijk en wrang de hele mantelzorg-santenkraam zijn, behulpzaam bij langdurig zieken en verdrukten, of bij het onder-

steund genieten van wat Mörings Dis tot op vandaag te bieden heeft aan dronkemanslust.

Kachelt elkander kachel in de allesbrander?

Yep!

Wel heel erg doelgericht naar de Brink zo,
waar alles permanent verandert,
terwijl de stad er ongestoord doorheen meandert.

Helaas biedt Mörings hellestad ook nergens wat soelaas.

Want zeg nou zelf, in verste perspectief geen ideologieën meer,
geen stellig concept, geen onbeperkte diepgang.

Overall possibilities, and nothing but ...

Neo-liberale mogelijkheden voor de blije, vrije, flexibele mens!

Met roken, zuipen, slikken, neuken in gestuurde openbaarheid, met een vrije trap tegen alom ontheiligde huisjes, waarin je overigens prima kunt wonen zolang je verder niet teveel pretenties hebt en je de inkopen via internet doet. Daarnaast een beetje tuinieren, de hond uitlaten, de tuin nog eens opnieuw betegelen en misschien eens een terrasje pakken of een avondje naar een familiefilm.

Hè ja, de kleine geneugten ... toen geluk nog gewoon was.

Verlate pijn in grote teen. Verbluft.

Ik noem maar een dwarsstraat, een doodlopend steegje. Hier en daar en steeds het stedelijk digitaal denken, wereldwijd en virtueel reëel bekeken, heeft alles met die onbeteugelde vrijheid te maken. Toch? Ook al delft daarbij de vrijheid het eigen gebrek onder ogen te komen frequent het onderspit.

Door knutselaars tot ons eigen nepnieuws verfrutselt.

Dat zeg ik. En wij zijn zelf het alternatieve feit.

Zo is het,

we geven normaliter het gebrek geen sterren,
geen bokaal.

En indien wel, dan onder het masker van eventuele kracht, door de geluksgoeroes neurolinguïstisch op een dienblaadje tot ons gebracht.

Maar hier zijn we tollende dolletjes op gebreken, op elke gek met een gebrek.

Lekker zorgen, lekker helpen. In ondernemende assuradeurstaal:
valt er hier nog wat te stelpen, zuster Nachtegaal? Kassa!

En dan tweestemmig zingen!

Herinnerde mij tijdens een kafkaïaanse Verwandlung anderdaags,
nogal archaïsch, dat ik in gele uitbundige morgen kromgestormd was
naar daar ergens, verderop, waar luizen in de pluisbaard van de oude
Bacchus huizen. Voor bakkie puike aanvangskoffie, bij haar, voor wie
ik hier met liefde, graag mijn knieën openschaaf.

Eerst krasten raven,
toen zong de tjiftjaf,
daarna kriebelden kleine beestjes
meegereisd uit juist geschonden groen
mij de pels uit en de pluisbaard in.

Ho! Gaat dit over mij?

Ja. Ook.

Je bent nog nooit voor mij op je knieën gevallen!

Bij wijze van spreken. Een licht ironische wending in de slechte
vertaling lijkt hier een smerig spel met ons te spelen. Maar echt, ik
kom in vrede, bedwelmend wezen. Мир. Begrepen?

Nee.

Dan om. Over een andere, snellere bijlboeg, vroeger de scherpe
steven goenoemd, maar nu, als projectie, de neus vergeleken. Een
neus die er zijn mag! Een instekert. Wet

as a fisherman's slipper.

Even wachten, smeerlap! Of ik maak je dood!

Je vraagt om herkenbare tekens, om punten voor je prestaties. Met
je exotische accent en zoetgevooisde stem.

Ja! Precies!

Maar buiten jou is er bijna niets en kijk ik elke nieuwgeboren dag
bij versgeperste architectenjus steeds sipper uit op steeds meer tuinj-
tjes met tegels. Vierkante tyfustruttentegels!

Geheel tegen gangbare regels in, bevinger ik haar stuitje.

Langzaam langs de ruggengraat als over een stairway to heaven